

LIBRIS

We know
books

Dr. Raymond Bernard

**O LUME
ASCUNSA**

THE HOLLOW EARTH

The Greatest Discovery in History

by Dr. Raymond Bernard

A.B., M.A., Ph.D.

Editor Aldo Press s.r.l., 1998, București

Ediție nouă Dexon Office srl, 2018, București

Copyright

© 1969 by University Books, Inc.

Traducere

Monica Plisca

ISBN 973-9307-18-3

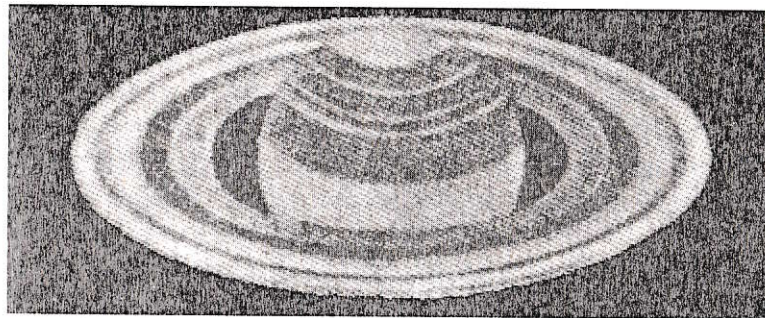
Cuprins

Cuvânt înainte.....	9
OZN-urile și secretul guvernamental	12
Pietre de hotar în istoria marii descoperiri geografice a noi ținuturi necunoscute, făcută de contra-amiralul Richard E. Byrd în concavitățile polare, dincolo de Polul Nord și Sud.....	18
Ce încearcă să dovedească această carte	20
Cuvânt înainte.....	22
CAPITOLUL 1	
Descoperirea epocală a amiralului Byrd.....	27
CAPITOLUL 2	
Pământul gol.....	53
CAPITOLUL 3	
Cartea lui William Reed – „Fantoma Polilor“	84
CAPITOLUL 4	
Cartea lui Marshall B. Gardner – „O călătorie spre inte- riorul Pământului sau au fost oare polii descoperiți, într-adevăr?“	105
CAPITOLUL 5	
A fost Polul Nord într-adevăr descoperit?	136

CAPITOLUL 6	
Originea eschimoșilor	145
CAPITOLUL 7	
Originea subterană a farfuriilor zburătoare	152
CAPITOLUL 8	
Descrierea unei expediții aeriene teoretice în deschiderea polară care duce spre interiorul gol al Pământului	176
CAPITOLUL 9	
Agartha, lumea subterană	181
CAPITOLUL 10	
Concluzie	202
CAPITOLUL 11	
OZN-uri sau farfurii zburătoare în Antichitate... ..	204
CAPITOLUL 12	
Farfurii zburătoare, propulsie și relativitate	211

DEDICATĂ...

Viitorilor exploratori ai Lumii Noi care există dincolo de Polul Nord și Polul Sud, în interiorul gol al Pământului, care vor repeta zborul istoric al amiralului Byrd, de 1700 de mile* dincolo de Polul Nord și cel al expediției sale, de 2300 de mile dincolo de Polul Sud, intrând într-un teritoriu necunoscut, care nu se află pe nici o hartă, acoperind o imensă suprafață, mai mare decât America de Nord, cu păduri, munți, lacuri, vegetație și viață animală. Aviatorul care va ajunge primul în acest Nou Teritoriu, necunoscut până în momentul descoperirii sale de către amiralul Byrd, va intra în istorie ca un nou Columb, fiind considerat chiar mai mare decât acesta, întrucât Columb a descoperit un nou continent, iar el va descoperi o Lume Nouă.

PLANETA SATURN

Planeta Saturn este o lume în interiorul unei alte lumi și poate mai mult. Lumea interioară este aplatizată la poli și are un diametru de 75.000 de mile. Dacă ar fi goală, Pământul s-ar putea roti pe orbită, în interiorul ei, rămânând încă 20.000 mile până la pereți.

* 1 milă = aprox. 1,6 km (n.tr.)

OZN-URILE ȘI SECRETUL GUVERNAMENTAL

Defunctul Frank Edwards, curajos comentator de radio și televiziune, a spus: „Ordinele de păstrare a secretului (în privința OZN-urilor) vin *de sus*. Aviația Militară este doar «*țapul ispășitor*».”

Edwards, un pionier remarcabil în domeniul ufologiei, a purtat o cruciadă viguroasă pentru a dezvălui cenzura oficială și ascunderea faptelor legate de OZN-uri față de marele public. Ca prieten și veche cunoștință a lui Edwards, am senzația că știa ce vorbea; și sunt de acord cu opinia exprimată mai sus.

Dezvăluiri recente, din diferite surse, i-au confirmat substanțial concluzia. Cu acest gând în minte, am adunat faptele pentru informarea cititorului și pentru ca acesta să le cântărească.

Ani de zile, mulți cercetători ai OZN au simțit că Aviația americană era în posesia unor fapte legate de OZN-uri, pe care le ascundea de marele public, din motive numai de ea cunoscute. În ultimii ani, au apărut în presă diverse opinii despre acest subiect. Câteva dintre cele mai pertinente sunt citate mai jos.

În 1958, Bulkley Griffin, de la biroul Standard Times Washington din New Bedford, Massachussetts, a scris, pentru acest ziar, o excelentă serie de articole, dintre care unul era intitulat: „Cenzura Pentagonului asupra OZN-urilor este efectivă”. Dăm, în continuare, un citat din acel

articol: „S-a pus întrebarea ce drept are o organizație militară să monopolizeze controlul asupra situației OZN și să se amestece serios în cunoștințele publicului privitoare la acestea.”

La aceasta, Aviația Militară are propriul ei răspuns. Regulamentul 200-2 începe astfel: „Cercetările Aviației Militare și analiza OZN-urilor, deasupra Statelor Unite, sunt direct legate de răspunderea sa privind apărarea Statelor Unite.” În continuare (în 200-2) OZN-urile sunt clasificate drept „o posibilă amenințare pentru securitatea S.U.A.”

Dar de ce acest mare și persistent secret păstrat de Aviația Militară despre OZN-uri?

La această întrebare esențială, lipsește un răspuns clar. C.I.A., într-o măsură necunoscută, și F.B.I., în cazuri individuale, s-au interesat de problemă. Nici una dintre aceste instituții n-are faima că dezvăluie publicului fapte. Consiliul Național al Securității lucrează în același mod.

Membrii Subcomitetului Permanent pentru Investiții al Senatului au făcut unele studii asupra chestiunii OZN – Aviația Militară și au decis să nu investigheze și să nu audieze, nici cu ușile deschise, nici cu ușile închise. Aceasta constituie o victorie pentru Aviația Militară, care se luptă, serios și discret, împotriva oricărui control din partea Congresului.

La sfârșitul anului 1958, a apărut o altă serie de articole bune, scrise de John Lester, în „Newark Star Ledger”. Cele ce urmează constituie un fragment edificator:

O știre din ziare, dezvăluind că membri ai guvernului urmăresc obiecte misterioase, a fost salutăta ieri drept „unul dintre cele mai importante evenimente în problema farfuriilor zburătoare”.

Maiorul Donald E. Keyhoe, președintele Comitetului Național de Investigații asupra Fenomenelor aeriene, a spus:

„Dezvăluirile din acest ziar au confirmat public ceea ce comitetul nostru de investigații știa deja, și anume că mulți observatori foarte calificați știu că farfuriile zburătoare sunt reale și se află sub un control inteligent“.

Keyhoe, ofițer de marină, pensionar, a adăugat că „această revelație, făcută de Star-Beacon, ar trebui să contribuie la înlăturarea cenzurii oficiale, care ascunde adevărul de marele public“.

Din culise, Aviația Militară și C.I.A. ascund faptele, până când hotărăsc ce să spună poporului american.

Concluzia unui înalt agent secret al Aviației Militare este aceea că obiectele zburătoare neidentificate sunt vehicule interplanetare.

Un articol, intitulat „Controlul Știrilor“, a apărut în numărul din ianuarie-februarie 1963 al revistei lui Keyhoe „UFO Investigator“. În el se fac referiri la declarația congressmanului John E. Moss, președintele Comitetului Casei pentru Informații Guvernamentale. În această declarație, apărută în „Washington-World“, Moss spunea: „Un control și mai strict se folosește pentru o mai mare manipulare a informației la nivelul Departamentului Apărării... Ofițerii de informații ai diferitelor servicii pot fi reduși la statutul de păpușă mânăuă de un ventriloc. Publicul nu trebuie să-și demonstreze dreptul de a ști.“

Congresmanul Moss a declarat că acest comitet este autorizat să examineze dovezile privitoare la ținerea strictă sub tăcere a rapoartelor sau documentelor specifice OZN, deși nu este împuternicit să investigheze problema generală a cenzurării OZN.

Maiorul Keyhoe, s-ar putea adăuga, a aderat puternic la credința că farfuriile zburătoare sunt reale, înainte și

după publicarea primului său articol în revista „True Magazine“.

S-au făcut referiri la rolul jucat de C.I.A. în problema păstrării secretului asupra OZN. Mărturii suplimentare asupra acestui fapt sunt cuprinse într-un paragraf din cartea *Inside Saucer Post 3-0 Blue* de Leonard H. Stringfield, pe vremuri un cunoscut cercetător OZN din Cincinnati, Ohio. La pagina 42 din cartea sa, Stringfield a avut de spus următoarele:

„Afirmația în sine a fost făcută de un oarecare domn A.D., de la o anumită agenție de frunte din Washington. A.D. a spus: «Da, am avut într-adevăr un caz pentru Curtea Federală». Totuși folosind la nevoie hotărârea judecătorească, el va împiedica pe oricine să depună mărturie la tribunal în privința acestei cărți, pentru că referitor la subiectul OZN se păstrează o securitate maximă. De aceea, avocatul meu m-a sfătuit să renunțăm la proces...“

Deci dosarele Aviației Militare referitoare la farfurii zburătoare sunt... sub lacătul și cheia „securității maxime“.

La câțiva ani după publicarea cărții sale, Stringfield a confirmat că dl. A.D., la care se referise, era Allen Dulles, fostul director al C.I.A. Experiența lui Stringfield a servit la ilustrarea interesului serios purtat de această agenție chestiunii OZN.

La un moment dat, împreună cu mulți alții, eram de părere că Aviația Militară era aceea care ascundea faptele reale în legătură cu OZN-urile. Însă, ca urmare a evoluțiilor ulterioare, n-am mai aderat la această convingere. Unul dintre principalii factori, care mi-au schimbat părerea, a fost o discuție cu răposatul Wilbert B. Smith, cu aproximativ doi ani înainte de moartea sa. În timpul acestei conversații, l-am întrebat pe dl. Smith dacă Aviația Militară sau vreun alt departament al guvernului ascundeau infor-

mațiile asupra OZN de marele public. Dl. Smith a replicat că nu era vorba de Aviația Militară, ci de „un mic grup foarte suspus din guvern“. La întrebările ulterioare, dl. Smith a refuzat să identifice grupul la care se referise și a schimbat repede cursul conversației.

Doar la publicarea cărții *Guvernul invizibil*, în mai 1964, a fost oferită cheia aparentă a acestui mister. În carte se afirma:

„Grupul special a fost creat în primii ani ai administrației Eisenhower, conform ordinului secret 54/12. În cercurile cele mai intime ale Administrației Eisenhower, era cunoscut sub numele de «Grupul 54/12» și este numit în continuare astfel de către un grup de intimi ai puterii. A acționat timp de un deceniu, în calitate de centru de putere al Guvernului invizibil... Grupul special a lucrat într-o atmosferă secretă, depășind pe cea a oricărei alte branșe din cadrul Guvernului Statelor Unite... oamenii C.I.A. au, în general, în minte Grupul Special, atunci când insistă că agenția n-a stabilit niciodată politica, acționând doar sub comanda unei autorități mai înalte.“

„Newsweek“ din 22 iunie 1964 conținea o trecere în revistă a *Guvernului invizibil* în care se spunea: „Una dintre revelațiile lor majore este existența Grupului Special 54/12, clasificat până acum ca adjunct al Consiliului Securității Naționale, însărcinat, în mod specific, de către președinte, cu conducerea operațiilor speciale. Practic vorbind, nu se pot imagina cifre de nivel mai înalt decât 54/12.“ În acest punct, urmează numele membrilor grupului.

Este oare „Grupul 54/12“, „micul grup situat foarte sus în Guvern“, cel la care se referise Wilbert Smith? Ținând cont de faptele precedente, s-ar părea că răspunsul logic la această întrebare ar putea fi, foarte bine, afirmativ! Și, dacă presupunerea este corectă, ar putea oferi răspunsul la întrebarea de ce toate încercările de până

acum de a obține audieri „deschise“ în problema OZN au dat greș.

Nu putem decât să sperăm că publicul își va da eventual seama de dreptul său inalienabil de a cunoaște adevărul despre O.Z.N. Sau poate un „Grup Special“ de la vârful să-i zădărnicească eforturile? Numai timpul va decide!

Bibliografie

- Guvernul invizibil* de David Wise și Thomas B. Ross – Random House.
Cine conduce America? de John McConaughy – Longmans, Green & Co.
Cortina de Fier peste America de John Beaty – Wilkinson Pub. Co.
Libertate sau secret de James R. Wiggins – Oxford University Press.
Dreptul de a ști de Kent Kooper – Farrar, Strauss & Cudahy.
Știri controlate de Hanson W. Baldwin – Atlantic Magazine, aprilie, 1964.
Controlul știrilor la Washington de Ben H. Bagdikian – Saturday Evening Post, 4/20/63.
CIA – Bătălia pentru puterea secretă de Stewart Alsop – Saturday Evening Post, 8/3/63.

**PIETRE DE HOTAR ÎN ISTORIA
MARII DESCOPERIRI GEOGRAFICE
A NOI ȚINUTURI NECUNOSCUTE,
FĂCUTĂ DE
CONTRA-AMIRALUL RICHARD E. BYRD
ÎN CONCAVITĂȚILE POLARE,
DINCOLO DE POLUL NORD ȘI SUD**

Decembrie, 1929: „Memorabila descoperire, din 12 decembrie, a unui ținut până acum necunoscut, dincolo de Polul Sud, de către căpitanul Sir George Hubert Wilkins, cere ca știința să-și schimbe concepția din ultimele patru sute de ani asupra conturului de sud al Pământului.“

– Dumbrova, explorator rus.

Februarie, 1947: „Aș vrea să văd acel ținut de dincolo de Polul Nord. Zona aceea de dincolo de Pol este centrul Marelui Necunoscut.“

– Contra-amiralul Richard E. Byrd (Marina Statelor Unite), înaintea zborului său de șapte ore pe distanța de 1700 de mile dincolo de Polul Nord. (Nota autorului: Amiralul Byrd n-a zburat 1700 de mile peste Polul Nord, către cealaltă parte a Pământului, un deșert înghețat, la fel ca regiunea din care venea –, ci a zburat dincolo de Pol în interiorul deschiderii polare care duce spre interiorul gol al Pământului, traversând o regiune

muntoasă, fără ghețuri, cu lacuri, râuri, vegetație verde și viață animală.

Noiembrie, 1955: „Aceasta este cea mai importantă expediție din istoria lumii.“

– Contra-amiralul Richard E. Byrd, înainte de a pleca să exploreze ținutul de dincolo de Polul Sud.

Ianuarie, 1956: „Pe 13 ianuarie, membri ai expediției Statelor Unite au efectuat un zbor de 2700 de mile de la baza Mc Murdo Sound, care se află la 400 de mile la vest de Polul Sud, și au pătruns 2300 de mile într-un ținut dincolo de Pol.“

– Știre difuzată la radio despre expediția antartică a lui Byrd, confirmată de presa americană din 5 februarie 1956.

Martie, 1956: „Prezenta expediție a deschis un nou teritoriu vast.“

– Contra-amiralul Richard E. Byrd, pe 13 martie 1956, la întoarcerea din expediția sa de la Polul Sud.

... „acel continent fermecat din cer, ținut al misterului veșnic.“

– Contra-amiralul Richard E. Byrd, înainte de moartea sa. (Nota autorului: Byrd se referă aici, în mod enigmatic, la noile întinderi de pământ necunoscute, descoperite de el dincolo de polii Nord și Sud, în interiorul concavităților polare; datorită bine cunoscutului fenomen polar de „ogindă cerească“, prin care întinderile de pământ de dedesubt sunt reflectate pe cer, el se referă la ele ca la „continentul fermecat din cer“).